

קול קורא: התעוררות וחיזוק בקדושת בית הכנסת

אחיי ורעיי, קהל קדוש ויראי ה',

אנו מתכנסים ובאים יום יום אל תוך היכל בית הכנסת ובית המדרש, פוסעים מעבר לסף הדלת אל מה שהנביא יחזקאל כינה "מקדש מעט". אמת הדבר, וידוע לכל כי "לִית אֶתֶר פָּנוּי מִיָּנִיה" ו"מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבֹדוֹ" – הקדוש ברוך הוא נמצא בכל עולמין. אולם, ההבחנה העמוקה היא זו: מלוא תפארתו, עוזו ועוצמתו מתגלית דווקא במקדשי מעט שבנינו עבור החיבור שלנו אליו בצורה הנעלה ביותר.

אך האם אנו עוצרים לרגע להבין היכן רגלינו עומדות? אנו נכנסים לטרקלינו של מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא. התורה הקדושה מצווה עלינו "וּמִקִּדְשֵׁי תִירָאוּ" – תבעו מאיתנו מורא, רעד ופחד, הכנעה מוחלטת של הגוף והנפש מול השראת השכינה. וכהוראתו הנצחית של החכם באדם בספר קהלת: "שִׁמֹּר רִגְלְךָ כַּאֲשֶׁר תֵּלֵךְ אֶל בֵּית הָאֱלֹהִים... כִּי הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם וְאַתָּה עַל הָאָרֶץ עַל כֵּן יִהְיֶה דְבָרְךָ מְעֻטִּים".

אך מה אנו עושים בפועל? אנו מכניסים אל תוך קודש הקודשים הזה את רחובות העיר, את השוק, את סאון החול של העולם כולו, כשהוא דחוס בתוך מכשיר קטן המונח בכיסנו או מול עינינו. דעו נא: פגימה במקום קדוש זה איננה סתם הפרעה מקומית; מכיוון שזהו מקום התגלותו השלמה, פגימה שם הינה פגימה בקדושה נעלית יותר ובעולמות גבוהים יותר!

ספר הזוהר הקדוש מרעיד את אמות הסיפים וזועק עלינו בקול מחריד: "מֵאֵן דְּמִשְׁתַּעֲי בְּבִי כְּנִשְׁתָּא בְּמִילִי דְּעֻלְמָא... וְיֵי לִיה דְּאַחֲזִי פִירוּדָא... אֵין לוֹ חֵלֶק בְּאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל". מי שמדבר דברי חול בבית הכנסת, מי שמסיח את דעתו בהבלי העולם בשעת עמידה מול בוראו, מכריז על פירוד. הוא במו ידיו מגרש את השכינה ומוסר את כל הקדושה והשפע היישר אל כוחות הטומאה. כשאנו עונים להודעה, כשאנו מציצים או גולשים בחדשות בשעת התפילה או הקריאה בתורה, אנו מראים לשמיים כי אין אנו באמת מאמינים שמלך הכבוד עומד כאן ורואה במעשינו.

רבותינו בעלי המוסר, החפץ חיים, השל"ה הקדוש ובעל הפלא יועץ, הסבירו כי קוצר הדעת הזה הוא עזות מצח בלתי נתפסת. תארו בנפשכם אדם הזוכה לעמוד לפני מלך בשר ודם, וכשהמלך פונה אליו – הוא מוציא מכשיר מכיסו ומתחיל להתכתב עם חבריו. הלא בן מוות הוא! על אחת כמה וכמה מול בורא עולם. המכשיר הזה, המצפצף והמרצד, הוא סטירת לחי רוחנית, הצהרה אילמת שהבלי הרגע חשובים לנו יותר מזיו השכינה.

תורת החסידות לימדה אותנו שכל מהות העבודה בבית המדרש היא הדבקות, כוונת הלב והתבטלות ה"אני". "במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא", הורה הבעל שם טוב. כשהגוף שלך יושב על ספסל בית הכנסת, אבל מחשבתך משוטטת באתרי אינטרנט או בשיחות חולין, אינך נמצא כאן כלל. נותר רק גוף ריק. המכשיר הטכנולוגי מכבה באחת את כל התלהבות התפילה, מקפיא את להט הקדושה, וחותר בבת אחת את הצינור הדק והטהור המחבר את נשמתך לאבא שבשמיים.

מאורי הדור ופוסקי זמננו כבר זעקו מרה שצלצול אחד של טלפון באמצע תפילת שמונה עשרה או חזרת הש"ץ, קורע את מסך הריכוז של עשרות ומאות מתפללים. זהו גזל הרבים! זוהי הכנסת צלם של תרבות הרחוב היישר אל תוך ההיכל. עמל התורה ויגיעת הנפש נרמסים תחת קהות החושים שהמכשירים הללו משרים עלינו.

אחיי ורעיי, לא מאוחר לתקן, והתיקון בידינו! אנו יכולים להשיב את טהרת המקדש למקומנו. נקבל על עצמנו, קבלה איתנה ובלתי מתפשרת: את העולם והבליו אנו משאירים בחוץ. אל טרקלין המלך נכנסים כעבדים המבקשים את פני אדונם – בטלפון כבוי, בפה נקי משיחות חולין, בלב פתוח ובעיניים נשואות למרום בלבד.

נחזיר לעצמנו את הזכות הכבירה לדבר עם הבורא בלי מחיצות, בלי רעשי רקע, בלי טומאת הרחוב. ובזכות טהרת מקדש המעט שניקח על עצמנו, יקוים בנו במהרה "וְשִׁכְנִתִּי בְּתוֹכְכֶם", ונזכה לראות בבניין בית המקדש השלישי, מוכן ומשוכלל, במהרה בימינו אמן.

ונזכה כולנו לעלות להר קדשנו במהרה